

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Іващенко Владислава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 237¹ цього кодексу, частин першої, другої, третьої статті 23 Цивільного кодексу України

Київ
16 січня 2025 року
№ 11-3(II)/2025

Справа № 3-208/2024(417/24)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання),
Городовенко Віктор Валентинович (доповідач),
Різник Сергій Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Іващенко Владислава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 237¹ цього кодексу, частин першої, другої, третьої статті 23 Цивільного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Іващенко В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 1, 3, частинам першій, другій статті 8,

частині четвертій статті 32, частинам першій, другій, четвертій, сьомій статті 43, частині першій статті 55, статті 56, частині четвертій статті 62, частинам першій, другій, третій статті 124, частині третій статті 152 Конституції України (конституційність) частину першу статті 233 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс) у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 237¹ Кодексу, частин першої, другої, третьої статті 23 Цивільного кодексу України.

Згідно з частиною першою статті 233 Кодексу „працівник може звернутися із заявою про вирішення трудового спору безпосередньо до суду в тримісячний строк з дня, коли він дізнався або повинен був дізнатися про порушення свого права, крім випадків, передбачених частиною другою цієї статті“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Окружний адміністративний суд міста Києва рішенням від 17 травня 2021 року, яке залишено без змін постановою колегії суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 19 липня 2022 року, позов Іваценка В.І. до Апарату Ради національної безпеки і оборони України про поновлення на роботі задовольнив частково; визнав незаконним та скасував розпорядження Секретаря Ради національної безпеки і оборони України від 10 червня 2011 року № 394/2011-к про звільнення Іваценка В.І. з роботи на підставі пункту 1 частини першої статті 40 Кодексу – у зв'язку зі скороченням чисельності та штату працівників; поновив Іваценка В.І. на посаді заступника керівника управління – завідувача відділу фінансової безпеки і детінізації економіки управління фінансової безпеки департаменту з питань економічної, соціальної та екологічної безпеки із 16 липня 2011 року та стягнув на його користь заробітну плату за час вимушеного прогулу.

У вересні 2022 року Іващенко В.І. звернувся до Печерського районного суду міста Києва з позовом до Апарату Ради національної безпеки і оборони України про відшкодування моральної шкоди.

Печерський районний суд міста Києва рішенням від 23 грудня 2022 року, яке залишено без змін постановою Київського апеляційного суду від 10 вересня 2024 року, відмовив Іваценку В.І. у задоволенні позову з тих підстав, що встановлений статтею 233 Кодексу тримісячний строк звернення до суду він пропустив.

Не погоджуючись з указаними рішеннями судів першої та апеляційної інстанцій, Іващенко В.І. звернувся з касаційною скаргою до Верховного Суду.

Колегія суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 10 жовтня 2024 року відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Іваценка В.І. у зв'язку з тим, що касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягають касаційному оскарженню.

1.2. Автор клопотання твердить, що „моральна шкода, завдана наслідками незаконного звільнення і невиконанням рішення суду про поновлення на роботі, об'єктивно має місце з дня незаконного звільнення аж до дня звернення до суду через не поновлення роботодавцем порушеного права на працю“.

На думку Іваценка В.І., „редакція частини першої статті 233 КЗпП України, так як вона застосована судом в остаточному судовому рішенні, не дозволяє захистити порушені права щодо відшкодування моральної шкоди, завданої наслідками незаконного звільнення та невиконанням рішення суду про поновлення на роботі, яка об'єктивно має місце за межами тримісячного строку після звільнення“.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання цитує приписи Конституції України, Кодексу, Цивільного кодексу України, посилається на рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі, копії яких долучено до матеріалів конституційної скарги.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Іващенко В.І., твердячи про невідповідність Конституції України (неконституційність) частини першої статті 233 Кодексу, не обґрунтував, як саме цими приписами Кодексу порушено його конституційні права, не аргументував своїх тверджень та не пов'язав їх із нормами Конституції України, на відповідність яким просить перевірити оспорювані приписи Кодексу, а лише навів юридичні позиції Конституційного Суду України щодо них.

Автор клопотання фактично сформулював власне бачення способу застосування частини першої статті 233 Кодексу і висловив незгоду із судовими рішеннями у своїй справі.

Конституційний Суд України неодноразово вказував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й обґрунтувати, як саме закон (його окремі приписи), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018, Другого сенату Конституційного Суду України від 10 травня 2023 року № 35-у(ІІ)/2023]; цитування Конституції України, юридичних позицій Конституційного Суду України, наведення змісту законів України без аргументації невідповідності Конституції України

оспорюваних норм закону України не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності [ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018, Першого сенату Конституційного Суду України від 22 березня 2023 року № 3-уп(I)/2023]; незгоду із судовими рішеннями не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень закону [ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 23 лютого 2022 року № 5-у(II)/2022, від 7 вересня 2022 року № 5-уп(II)/2022].

Іващенко В.І. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності частини першої статті 233 Кодексу, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Іващенко Владислава Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України у взаємозв'язку з приписами частини першої

статті 237¹ цього кодексу, частин першої, другої, третьої статті 23 Цивільного кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**